

BİR AVUÇ TOZDAKİ KORKU

Öğlen bir civarı olmalıydı. Malik öyle düşünüyordu. Saati yoktu ama Şalom'un saati vardı. O korunaklı kulesinden her gün aynı saatte iner, terk edilmiş traktör kasasının arkasında birkaç saniye durup arkasına bakar, kimsenin onu görmediğinden emin olunca, Malik hariç kimse elbette, Tunuslu Âdem'in evinin yıkık bahçe duvarının arkasına çömelir ve oraya gömdüğü kitabını çıkarıp okumaya başlardı. Şimdi, Şalom yemeğini bitirmiş, kitabın kapağını kapatmış, kulesine doğru gidiyordu. Tam sırasıydı. Malik çömeldiği yerden, kurumuş su kuyunun arkasından çıkıp Tunuslu Âdem'in bahçe duvarına doğru yürüdü. Eskiciye Allah'ın selamını verip hızlıca yürümeye devam etti. Duvarında önünde çömelip kazmaya başladı. Deri kutuyu açıp kitabı çıkardı ve Şalom'un koyduğu kitap ayracının bulunduğu sayfaya geldi.

“Sana,” diye mırıldandı. Bir şiir kitabıydı bu. Şalom yemek molasında şiir kitabı okuyordu ve bunu nedense gizlice yapıyordu. “bir avuç tozda korkuyu göstereceğim.” Bu cümlelerin altını çizmişti Şalom.

Malik ezan okunduğundan kafasını kitaptan kaldırdı, alelacele kitabı kapatıp kutusuna koydu ve Şalom'un yaptığı gibi onu gömdü. Pazar sokağından sahaflar çarsına doğru yürüyünce caminin minaresinde, elinin kulağına koymuş ezan okuyan imamı gördü. Bir yandan da yürümeye devam ediyordu. Derken göğsü sert bir şeye çarptı ve kalçası üzerine toprak yola düştü.

“Hay Allah!”

Başını kaldırdı. Önünde, öğlen güneşini arkasına almış simsiyah bir silüet duruyordu. Silüetin eli uzandı. Tutup kalktı. Ayağa kalkınca gölgenin ardında otuz iki dişle birlikte gülümseyen Mirzad'ın temiz yüzü çıktı. Kollarını açıkta bırakacak bir ceket giyiyordu. Pantolonunun da dizlerinden aşağısı yoktu.

“Yine dayak yiyeceksin,” dedi Malik. “Baban namaz saati o harabeye gittiğini bir duyarsa bacaklarını kırar benden demesi.”

Omuzlarını silkip gülümsemeye devam etti öteki. Sonrada Malik'in üzerindeki tozları temizlemek için hafif hafif vurdu. Elleri çok ağırdı Mirzad'ın. Abisi Murat beş sene önceki mahalle baskınında şehit olduğundan beri her gün aynı şeyleri yapardı. O günü hatırlıyordu Malik. Mirzad'ın gözyaşlarını, pantolonunun dizlerinden aşağısını keşişini, ceketinin kollarını koparmasını, her şeyi... Başta bunu acıdan yaptığını düşünmüştü ama sonraki günlerde, aylarda, yıllarda bunun bambaşka bir amaç için olduğuna defalarca şahit oldu. Güneşe bakarak,

“Ali gibi,” demişti Mirzad. “Ömer gibi,” demişti. Onlar gibi güçlü olmak istiyordu. Öteki çocuklar gülmüştü. Çünkü Mirzad o zamanlar cılız ve bodurdu, kimsenin onu güçlü olabileceğine inanamayacağı kadar cılız ve bodurdu. Malik’in yanına gelip burnundan soluyarak, “Dört göz,” demişti. “Sen hep okuyorsun, bilirsin, güçlenmek için ne yapmam gerek?” Malik çenesini kaşımış ve birkaç kitaptan duyduğu bölük pörçük bilgilere dayanarak, “Çok yemen lazım, bir de güneş... Kolların ve bacakların için,” demişti. O günden sonra Malik bir havan topu yüzünden harabeye dönen Tunuslu Âdem’in evinden, öğlen namazı sırasında güçlenmek için çalışmaya başlamıştı. Sarkan tahtalara tutunup bedenini yukarı çekiyor, şnav çekiyor, mekik çalışıyordu.

Malik ezanı bitirmek üzere olan imama baktı. Sonra Mirzad’ın sarığını eliyle ittirdi. Mirzad’ın alnında iki kırmızı oklava izi duruyordu. Öteki utanıp sarığı aşağı çekti. Gülümseme sırası Malik’teydi. Belli ki yine fazladan ekmek yemiş, kafasına da oklavayı yemişti. Ona Allah’ın selamını verip camiye koştu Malik.

Şalom, ikinci kahvesini bitirdiğinde dürbününü alıp etrafı kolaçan etti. Öğlen güneşinden parlayan dürbünün camları gökyüzünde hilal şeklinde bir kavis çizdi ve bir noktada sabitlendi. “Yine o velet,” diye tısladı. Mirzad kendini yukarı aşağı çekiyor, bunu her yapışından açıkta kalan kolları şişip duruyordu. Dürbünü bırakıp silahını kaptı ve çocuğa doğru nişan aldı. Nefesini tuttu, yıkık beton duvarın ardından çıkan Mirzad’ın kafası bir saniye sonra duvarın ardında kayboluyordu. Şalom dakikalarca bekledi ve hedefi vuracağından emin olduğunda tetiğe bastı. Silah gürültüyle patladı ve mermi traktör kasasına çarpıp kıvılcımlar çıkardı.

“Bir daha buraya gelme, seni velet!” diye bağırdı Şalom kendi dilinde, çoktan Pazar sokağına girip kaybolan Mirzad’ın ardından.

İkinci namazından sonra camı avlusunda bir üzüm şerbeti ve çeyrek karpuzu paylaşan Mirzad ve Malik birbirlerine o gün neler yaptıklarını anlatıyorlardı.

“Neden orada çalışıyorsun ki?” diye sordu Malik. “O Yahudi sana kafayı takmış işte,”

“Babam çalışmama kızıyor,” dedi Mirzad. Sonra karpuz dilimini merdivenin mermer yüzeyine dikkatle bırakıp ayağa kalktı. Göbeğini ileri çıkarıp ağzını bükerek babasının görüntüsünü taklit etti. Sesleri taklit etmekte zaten ustaydı. Ağzını eğer, “Abin gibi mi olacaksın, hah, Mirzad Efendi! Bir daha başıma iş açma. Çarşı da herkes seni konuşuyor. Neden bana laf işittiriyorsun Mirzad Efendi!” Malik karnı ağrıyana kadar güldü.

Bir hafta sonra Mirzad Tunuslu Adem'in evinin çatısından kuleye doğru baktığından kulenin kalabalık olduğu gördü. Şalom ayakta duruyordu ve önündeki şişman adamlara selam veriyordu. Mirzad'ın aklına bir fikir geldi ve çatıdan aldığı bir tahta parçasını kuleye doğru fırlattı. Oraya kadar ulaşacağını düşünmüyordu aslında. Sonuçta mesafe uzaktı ama tahta düşündüğünden daha hafifti ve döne döne komutanlardan birinin şapkasını uçurdu. Kuledeki teftiş ekibi ve Şalom aynı anda yere kapaklandılar. Mirzad'ın kahkahası mavi gökyüzünde dakikalarca çınladı.

“Efendim!” dedi Şalom. “ Bu bir daha asla olmayacak,”

Üç gün sonra Malik cami avlusunda işaret parmağı kadar ufalmış kurşun kalemiyle defterine bir şeyler yazarken sayfanın ortasında bir gölge belirmesiyle defterin elinden uçması bir oldu. “Hah hah! Bu da nesi?” dedi Mirzad. “Ozan mı olacaksın?” Malik'in defteri geri almak için yaptığı birkaç nafîle çaba sonrası omuzları düştü ve yüzünü sakladı. “Bu...” dedi bir dakika boyunca ciddi bir yüzlü Malik'in defterindeki şiiri okuyan Mirzad. “Gerçekten şahaneymiş oğlum! Sakın bunu yapmayı bırakma. Belki yurtdışında bile okunabilirsin.” Malik şaşırılmıştı. “Sahi mi?” dedi. “Sahi ya! Bunu tabibe göster, ne dediğini bana anlatırsın, ben mekik çekmeye gidiyordum,” İlk başta yapmak istemese de okula doğru yürüdü Malik. Tabip namaz kılıyordu, bitirmesini bekledi. Utana sıkıla şiiri gösterdi. Tabip defteri aldı, eğri tuttu, düz tuttu, çenesini kaşdı, Malik'e baktı, tekrar çenesini kaşdı, ayağa kalktı, oturdu. Sonra nihayet, “Bunu gerçekten sen mi yazdın?” dedi. Malik başını salladı. Tabip tekrar deftere baktı, sonra Malik'e baktı, sonra deftere, sonra tekrar Malik'e. En sonunda “Aferin!” dedi. “Sonunda kafası çalışan biri çıktı,” dedi ve ona kütüphanesindeki kitapları gösteri. Kudüslü şairler, yazarlar, Kudüs'ün dışından yazarlar ve şairler, yüzlerce kitap vardı. Malik ne zaman akşam ezanının okunduğunu anlayamadı bile. Kütüphaneden çıkıp tabibe teşekkür etti, Allah'ın selamını verip aldı koşarak Pazar sokağına daldı. Batan akşam güneşinin ardındaki kulede Şalom'un yalnız olmadığını gördü. Koşmaya devam etti. Yanından son hızda, sirenleri yanıp sönen ve ortalığı ayağa kaldıran bir ambulans geçti. Malik koşmaya devam etti. İnsanlar ambulansın ardından Tunuslu Âdem'in evinden geriye kalan harabeye doğru gidiyorlardı. Malik koşmaya devam etti.

Malik sonunda nefesi tükeninceye kadar koştu ve yanaklarından yaşlar boşanan Mirzad'ın babasını gördü. Mirzad'ın kanlı bedeni kolları arasındaydı. Çocuğu ambulansa doğru taşıyor bir yandan da bağıırıyordu. “Aptal çocuk! Bana laf işittirme demedim mi ben sana!”

Şalom ambulansını kırmızı-mavi ışıklarıyla boyanan yüzünü komutanlara döndü. “Bu harabede bir daha kimseyi göremeyeceksiniz,” dedi. Sonra da aynı şeyi aşağıdaki kalabalığa doğru bağırarak söyledi.

Bu olaydan sonra Malik Kudüs’ten ayrıldı. Yurtdışından eğitimine devam etti. Aradan yıllar geçti. Malik artık bir yetişkin olmuştu. Kudüs’e, doğduğu topraklara geri dönmüş, Pazar sokağında, o hiç de değişmemiş sokakta etrafa yıllar sonra kavuşmanın verdiği mutlulukla bakıyordu. Aklına yıllar öncesi geldi. Başını kaldırıp o kuleye doğru baktığında kulenin yerinde olmadığını fark etti ve şaşırıldı. Şaşkınlık ve merakla yıkık bahçe duvarının arkasına gitti ve çömelip parmaklarıyla toprağı kazdı. Kutuyu çıkarıp içinden kitabı çıkardı. Hala oradaydı. Ayrıca yıllar önceki o eski yerinde duruyordu. İkinci namazını kıldıktan sonra imamdan izin alıp caminin minaresine çıktı. Yalnız kalmalıydı çünkü kitabını tamamlaması gerekiyordu. Geriye yalnızca son bir şiirin, son mısrası kalmıştı ama ne yazacağını aylardır düşünmesine rağmen bulamamıştı.

Minareden aşağı baktığından Tunuslu Âdem’in evinin artık bir harabe olmadığını gördü. Kalkıp daha dikkatli bakınca başlarında bir eğitimle, eğitim gören çocuklar gördü. Çocuklar mekik çekiyor, ağırlık kaldırıyor, koşuyorlardı.

Malik’im kalem tutan eli titriyordu. O eski, ufacık kurşun kalemini ceketinin cebindeki muhafazalı kutudan çıkardı ve yamuk yumuk harflerle şiirinin son mısrasını tamamladı.

“Sana bir avuç tozda şerefi göstereceğim.”

*

ADI SOYADI: EMRE DOKUMACI

OKUL: Henza Akın Çolakoğlu AİHL.

